

Svenska Lipizzanerförbundet – Myy Hävergren Lilja

Mitt namn är Myy Hävergren Lilja. Jag kom i kontakt med Lipizzanerrasen första gången 1996-1997 då jag jobbade i Österrike i ett privatstall som ägdes av en man som då var Överberidare på Hovridskolan i Wien.

Att få uppleva rasen med hjälp av sådan kunskap gjorde att jag insåg att för att verkligen få uppleva att dansa med sin häst, då krävs det en häst som är avlad för detta. Det är lipizzanern. Den dansar, Den är bekväm att rida, för att den är avlad att bli riden på. Och även om det är en häst med nerver och mycket känslor, så kan tilliten till en människa göra att hästen gör allt för den människan. Att göra något som man egentligen är rädd för, det är modigt, och det tycker jag kännetecknar lipizzanern.

Jag har sedan fortsatt att träna för beridare från Hovridskolan i Wien, när helst de kommer till Sverige. Jag har bl.a. ridit jag för Arthur Kottas Heldenberg och tränar regelbundet för en annan beridare från Hovridskolan i Wien som kommer två-tre gånger per år till Mölnbo (han vill dock vara anonym).

Min första lipizzaner var Pluto Bartok 2002-06-24---2018-01-20 e: 17 Pluto Ramon u: Pluto Carisma.

Jag köpte honom som 1,5 åring och hade honom tills han dog. Med honom tävlade jag bl.a. lag SM i distansritt med en 4:e plats som resultat. Vi hoppade terränghinder och banhoppning upp till 1,10cm och vi tävlade dressyr på Medelsvår C-nivå. Men jag utbildade honom upp till Levad. Vi deltog också två år på Friends arena. Mer än så hann vi inte med då han mycket hastigt dog i början på detta året.

Sedan mitten av mars detta året äger jag Favory Waleur född 2015-05-06 e: 30 Favory XXVIII-27 u:195 Incitato CSillag ue: 3762 Incitato XVIII-2.

Waleur och jag har precis börjat lära känna varandra och hans utbildning har just börjat. Mitt mål med honom detta året är att grundutbilda honom och debutera på tävlingsbanorna i lättare dressyrklasser. Dessutom grundläggande

konditionsträning för att vid 5 års ålder kunna debutera på distansritt med en 50 km clear round.

Jag har så många fina minnen av min Bartok. Nedan kommer två tillfällen som jag valt att berätta om

En uteritt:

”Dimman ligger över gårderna och träden är övertäckta med rimfrost. Solen gör sitt bästa för att tränga igenom diset som bildats. Av och till bryter solen igenom diset och dimman och det blir bländande ljus då den får snön att gnistra. Hästens järnskodda hovar gnisslar mot den frusna isgatan som är täckt av knarrande, hård, snö. Vägen slingrar sig in i skogen och snart når vi fram till isen. Isen breder ut sig, mörk och delvis täckt av snö. Hästen stannar upp, sänker sitt huvud och vädrar i luften. Han tar sedan ett försiktigt steg ut på isen. Det knakar lite, men det håller. Ytterligare tre hovar kliver försiktigt, så försiktigt ut på isen. Det knakar och knarrar. Hästen blir stilla, huvudet högt i luften. Hjärtat dunkar hårt mot revbenen och han håller andan. Till vänster, knappt 3 meter från oss står en älg. Den tittar tillbaka på hästen, en lång stund står de där, i skogens tystnad och bara ser på varandra innan de båda vänder bort sina huvuden för att gå vidare. Älgen går in i skogen och hästen lägger åter fokus på sina hovar och den knakande isen. Ett steg till och det blir sprickor på isen, som ett stort spindelnät täcker de isen och vatten börjar sippra upp. Vattnet lägger sig på isen och stiger upp över hästens hovar. Vattnet täcker järnskorna och sedan kliver hästen av isen på andra sidan och faller in i trav på den snötäckta vägen som försvinner in i skogen.”

Lag-SM

”Det är tidig morgon. Laget som består av fyra hästar har fått dela stall. Alla hästar tycks ha sovit gott och de har ätit upp sin frukost. Gruppen av människor, ryttare och hinknissar, har samlats utanför stallet för att gå igenom dagens taktik innan det är dags att åka till tävlingsplatsen för dagens första veterinärbesiktning.

Det är en kylig sommarmorgon med dagg i gräset. Jag leder fram min vita häst till veterinären, som efter pulstagningen kan konstatera att min häst är lugn som en filbunke med sina 34 slag per minut i puls. Jag och mina två ”egna” hinknissar går igenom kartan och gör upp en första planering av dagen. Jag har tänkt att rida på 16km/timmen och vi räknar tillsammans ut när de behöver möta

upp mig vid första stoppet. Jag sadlar och tränar, sitter upp och skrittat mot uppsamlingsplatsen för starten av lag-SM i distansritt 2011.

Hästens hovar slår mot asfalten när vi passerar igenom den fina hästgården/anläggningen och fortsätter ut på vägen. Vi passerar över en bro och under en viadukt och asfalt blir till grus som blir till en sandig skogsväg. Svetten rinner nerför hästens hals och manke. Bildar vitt lödder mellan hans bakben. Det värker i min högra vadmuskel. Något fruktansvärt. Kan jag ha fått en propp i benet? Svetten rinner ner i pannan under hjälmen men blåser åt sidan då vi faller in i galopp. Vi passerar en grupp ryttare som travar på grusvägen, in mot veterinärområdet och den efterlängta vilan. Mina hinknissar möter upp. Lagkaptenen likaså. Jag uttrycker en oro för att jag inte kan springa och visa upp min häst för veterinären, mitt ben värker för mycket. Benet är alldeles hårt och blått. Lagkaptenen erbjuder sig och Bartok blir visad som han ska och går igenom utan anmärkning. Vi får fortsätta ut på sista slingan som är 34 km. Men det har inte gått lika bra för en annan i laget. Hennes häst är halt och vi är nu bara tre ekipage kvar. Vilket innebär att alla som är kvar måste klara sig igenom den allra sista ridslingan och tillhörande veterinärbesiktning efter målgång.

Löven bildar ett nätverk över våra huvuden när vi travar genom skogen på den mjuka stigen. Bartok känns lite trött. Sträckan och den 28 gradiga värmen har tagit på hans krafter. Min vita häst är mer silvergrå. Pälsen är våt av svett och vatten som han blivit översköld med. Men den vita manen är flätad i snygga prydliga knoppar och rör sig inte mot halsen när vi kommer ut på grusvägen och ökar tempot. Det är en ordentlig uppförsbacke. Bartok vill egentligen inte öka tempot men vägen är lång och vi behöver hålla uppe farten för lagets skull. Backkrönet närmar sig och när vi väl nått upp och börjat trava ner på andra sidan så ser vi två hästar framför oss. En brun varmbloodstravare med en lång manlig ryttare och en liten spenslig arab. Smal som en vinthund, grå som sten och med en liten nätt tjej på ryggen. Bartok spetsar öronen. Han får ny kraft och snart slår vi följe med de andra två. Kilometer efter kilometer i form av grus- och asfaltvägar. Mjuka skogsstigar. Biltrafik som möter upp med vatten och äpplen. En Snickers och lite lättsaltad juice. Och så, äntligen syns den. Skylten som talar om att Målet är nära. Att snart har vi klarat av alla 84km denna dagen. Jag reser mig i fältsits och lutar mig fram över min hästs hals. Jag har glömt värken i mitt blåa ben. Jag ber om galopp. Jag ber min häst att öka tempot, fast hans ben är tunga och löddriga av vit svett. Bartok han frågar mig, hur mycket mer vill du ha? Jag svarar ge mig allt du har, spring tills du stupar. Och det gör

han. Bartok faller in i en vägvinnande snabb galopp. Jag känner fartvinden mot mitt ansikte. Den får mina ögon att tåras. Vi lämnar de två andra hästarna, den bruna och den grå, bakom oss. Svansen står som en fana bakom hästen när vi svänger in på slutspurtsområdet som når fram till målet. Det är gräs. Grönt gräs som ligger framför oss och det är knappt så hästens hovar hörs mot marken. Bartok flyger fram och jag hör inget annat än vindens sus i mina öron när vi passerar mållinjen.

Alla hinknissar som hör till vårt lag kommer springande, nu gäller det att kyla ner den stora hästen på 600kg så att hans puls kommer under 62 slag per minut. Värmen är emot oss, men andra hinknissar runt omkring oss ställer upp med vatten och hinkar. Snart är det två hela badkar med vatten plus flera större hinkar som är fyllda med kallt vatten. Alla hjälps åt. Några öser, andra skrapa av vattnet från hästens hela kropp. Så är det dags för den avgörande veterinärbesiktningen. En annan ryttare i laget springer med Bartok framför domaren och han blir godkänd utan anmärkning. Lagets sista häst, det vill säga Bartok har gått igenom på 17km/tim och med det har laget fått en 4:e placering. Många var det som var missnöjda denna dagen. Jag var dock inte en av dem. För jag visste att jag hade en häst som skulle göra vad jag än bad den om, och bara för att det var jag som bad om det.”

Vid pennen Myy Hävergren Lilja